

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

**СПРАВА «СУХОЙ ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF SUKHOY v. UKRAINE)**

(Заява № 18860/03)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

21 грудня 2006 року

ОСТАТОЧНЕ

21/03/2007

Це рішення стане остаточним за обставин, викладених у п. 2 статті 44 Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Сухой проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

п. П. Лоренцен (P. Lorenzen), Голова,
пані С. Ботучарова (S. Botoucharova),
п. К. Юнгвірт (K. Jungwiert),
п. В. Буткевич (V. Butkevych),
пані М. Цаца-Ніколовська (M. Tsatsa-Nikolovska),
пані Р. Ягер (R. Jaeger),
п. М. Віллігер (M. Villiger), судді,
та пані К. Вестердік (C. Westerdiek), Секретар секції,
після обговорення в нарадчій кімнаті 27 листопада 2006 року,
виносить таке рішення, що було прийняте того ж дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена за заявою (№ 18860/03), поданою проти України до Суду відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) громадянином України паном Олександром Григоровичем Сухим (далі – заявник) 20 травня 2003 року.

2. Уряд України (далі – Уряд) представлений його Уповноваженими – пані З. Бортновською, яку замінила пані В. Лутковська, а пізніше – пан Ю. Зайцев.

3. 21 червня 2004 року Суд направив на комунікацію Уряду скаргу заявника щодо невиконання рішення, винесеного на користь заявника, згідно з пунктом 1 статті 6 Конвенції та статтею 1 Першого протоколу. Відповідно до положень пункту 3 статті 29 Конвенції Суд вирішив розглядати питання щодо прийнятності та суті заяви одночасно.

ФАКТИ**I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ**

4. Заявник народився в 1955 році і проживає в м. Жовті Води Дніпропетровської області. Він – колишній працівник ВАТ «Електрон-Газ» (далі – Підприємство). В той час держава володіла 99,96% статутного фонду Підприємства. Таким чином, Закон від 29 листопада 2001 року «Про введення мораторію на примусову реалізацію майна» застосовувався до Підприємства.

5. 6 жовтня 2000 року Жовтоводський міський суд Дніпропетровської області зобов'язав Підприємство виплатити заявнику 12 514,76 грн¹ на відшкодування затримки із заробітної плати. Рішення набуло чинності, і виконавчий лист був переданий до відділу державної виконавчої служби Жовтоводського міського управління юстиції для виконання (далі – виконавча служба).

6. 26 грудня 2002 року виконавча служба повідомила заявника про затримку у виконанні рішення від 6 жовтня 2000 року у зв'язку з відсутністю коштів у Підприємства. Вона також зазначила, що арешт майна Підприємства заборонений Законом 2001 року «Про введення мораторію на примусову реалізацію майна».

7. 7 березня 2003 року господарський суд Дніпропетровської області розпочав провадження у справі про банкрутство Підприємства та 10 жовтня 2003 року ухвалив, що процедура санації боржника має бути закінчена до 10 жовтня 2004 року.

8. 21 жовтня 2004 року заявник отримав заборгованість, яка йому була присуджена рішенням суду від 6 жовтня 2000 року.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

9. Відповідне національне законодавство викладене в рішенні «Ромашов проти України» (№ 67534/01, пп. 16-18, рішення від 27 липня 2004 року).

ПРАВО

I. ПРИЙНЯТНІСТЬ

A. Скарги відповідно до пункту 1 статті 6 та статті 1 Першого протоколу

10. Заявник скаржився на неспроможність державних органів виконати рішення від 6 жовтня 2000 року. Він посилався на пункт 1 статті 6 Конвенції та статтю 1 Першого протоколу, які зазначають:

1. 2 634,57 євро.

Пункт 1 статті 6

«Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру.»

Стаття 1 Першого протоколу

«Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права.

Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які вона вважає за необхідне, щоб здійснювати контроль за користуванням майном відповідно до загальних інтересів або для забезпечення сплати податків чи інших зборів або штрафів».

11. Уряд надав зауваження, які заявник заперечив, щодо невичерпання всіх засобів юридичного захисту на національному рівні, подібні до тих, які Суд неодноразово відхиляв у своїх попередніх рішеннях щодо невиконання судових рішень державними підприємствами (див., серед багатьох інших, «Трихліб проти України», № 58312/00, пп. 38-43, рішення від 20 вересня 2005 року, та «Михайленки та інші проти України», № 35091/02 і далі, пп. 38-39, ECHR 2004-XII). Суд вважає, що ці зауваження повинні бути відхилені з тих самих причин.

12. Суд доходить висновку про те, що скарги заявника відповідно до пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу щодо тривалості виконання рішення від 6 листопада 2000 року стосуються серйозних питань фактів та права відповідно до Конвенції, визначення яких вимагає розгляду заяви щодо суті. Суд не вбачає підстав оголосити дані скарги неприйнятними. Суд оголошує їх прийнятними.

В. Скарги відповідно до статті 17 Конвенції

13. Заявник також скаржився на те, що введення Закону від 2001 року, який забороняє продаж майна державних підприємств, порушує статтю 17 Конвенції. Суд не знаходить у матеріалах справи жодного доказу, який би свідчив про порушення цього положення (див. «Косарева проти України», № 17304/03, п. 10, рішення від 13 грудня 2005 року). Таким чином, Суд відхиляє дану частину заяви відповідно до пунктів 3 та 4 статті 35 Конвенції як таку, що є явно необґрунтована.

II. СУТЬ

14. У своїх зауваженнях щодо суті скарг заявника Уряд стверджував про відсутність порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу.

15. Заявник не погодився.

16. Суд зазначає, що рішення від 6 жовтня 2000 року залишалось невиконаним протягом чотирьох років.

17. Суд нагадує, що він неодноразово визнав порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу у справах, подібних до цієї, включаючи справи, що стосувались цього ж боржника - державного підприємства ВАТ «Електрон-Газ» (див. «Ільченко проти України», № 17303/03, пп. 23-26, рішення від 29 листопада 2005 року, та «Олійник і Байбарза проти України», № 5384/03, пп. 18-21, рішення від 20 грудня 2005 року).

18. Розглянувши матеріали справи, Суд вважає, що Уряд не надав жодних фактичних доказів і переконливих аргументів, які могли б змусити Суд дійти іншого висновку в цій справі.

19. Отже, мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу.

III. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

20. Стаття 41 Конвенції зазначає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію».

A. Шкода

21. Заявник вимагав 2500 грн (403 євро) на відшкодування матеріальної шкоди, завданої знеціненням заборгованості, присудженої рішенням суду. Дана вимога не була обґрунтована жодними підрахунками. Заявник також вимагав 3000 євро на відшкодування нематеріальної шкоди.

22. Уряд зазначив, що заявник не обґрунтував свої вимоги, і вважає, що визнання порушення становитиме достатню сатисфакцію.

23. Щодо скарг заявника на знецінення суми заборгованості Суд зазначає, що розрахунки заявника не підтверджені жодними документами. Таким чином, Суд відхиляє дану частину вимог (див. «Глова та Брегін проти України», № 4292/04 та № 4347/04, п. 29, рішення від 28 лютого 2006 року). Однак Суд вважає, що заявник зазнав нематеріальної шкоди. Проте сума, яку вимагає заявник, є

надмірною. Суд, об'єктивно оцінюючи ситуацію, як цього вимагає стаття 41 Конвенції, вважає за доцільне присудити йому 1200 євро на відшкодування нематеріальної шкоди.

В. Витрати

24. Заявник не подав жодних вимог щодо компенсації витрат. Таким чином, Суд нічого не присуджує.

С. Пеня

25. Суд вважає за доцільне призначити пеню виходячи з розміру граничної позичкової ставки Європейського центрального банку плюс три відсотки.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* скарги заявника відповідно до пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу до Конвенції прийнятними та неприйнятною скаргу відповідно до статті 17 Конвенції;
2. *Постановляє*, що у цій справі було порушення пункту 1 статті 6 Конвенції;
3. *Постановляє*, що у цій справі було порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції;
4. *Постановляє*, що:
 - (а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має сплатити заявнику 1 200 євро (тисячу двісті євро) як компенсацію нематеріальної шкоди плюс будь-який податок, який може бути стягнуто з заявника; ця сума має бути конвертована у національну валюту держави-відповідача на день здійснення платежу;
 - (b) зі спливом зазначеного тримісячного строку і до повного розрахунку на цю суму нараховуватиметься простий відсоток (simple interest) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в цей період, плюс три відсотки;
5. *Відхиляє* інші вимоги заявника щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою та повідомлено письмово 21 грудня 2006 року відповідно до пп. 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

К. ВЕСТЕРДІК
Секретар

П. ЛОРЕНЦЕН
Голова